

lemmer, der have ytret sig, have været enige om, at dette ny Begreb, som kaldes „Middeljord“, ikke er saa godt som den tidligere Bestemmelse „boniteret Maal“. Hvad „boniteret Maal“ var, vidste man jo; Forstaaelsen deraf var let. Men „Middeljord“ er et meget forskelligt Begreb i de forskellige Egne af Landet, og jeg haaber, at man kan vende tilbage til de Bestemmelser, som Lovforslaget her havde fra Begyndelsen af. — I den samme Paragraf er der Tale om Fæstehuse. Der havde Lovforslaget en Bestemmelse om, at Fæstehuse ikke ved Udstykning maa nedbringes under $1\frac{1}{2}$ Td. Land boniteret Maal og ikke under 4 Tdr. Land geometrisk Maal. I Folketinget har man ogsaa her anvendt Begrebet Middeljord ved at sætte Minimum til 3 Tdr. Land Middeljord. Dette „Middeljord“ vil ogsaa her ganske sikkert forvolde en Del Vanskeligheder, saa ogsaa der maatte det vist være heldigst at vende tilbage til Begrebet boniteret Maal.

Jeg kan ganske slutte mig til de Ytringer, som faldt fra den første ærede Taler (Sehested) om Bestemmelsen om Fredskoves Udstykning. Jeg maa meget fra raade, at man gaar til en saadan Forandring som den, der er foretaget i Folketinget om Fredskovudstykn. Det er jo nu den gældende Regel, at en Skov ikke kan udstykkes i mindre Lodder end paa 100 Tdr. Land geometrisk Maal, og jeg kan ikke se rettere, end at en Udstykning, som gaar videre, meget let fører en Odelæggelse af Skovene med sig. Vi ere jo alle vidende om, at der i Mands Minde er forsvundet en Mængde saadanne Smaaskove rundt omkring i Landet, og jo videre man kan gaa ved Udstykning af Skovene, desto mere ville med Nødvendighed den Slags Smaaskove forsvinde. At man i vore Dage, hvor man sætter saa store Kapitaler ind paa at kultivere Hederne, skulde være ligegyldig for, at Skovene forsvandt andre Steder, kan jeg ikke tro. Og jeg haaber ogsaa her at have en Forbundsfulle i den højtærede Minister, som selv i Folketinget har ytret, at han vilde have sat Pris paa, om man var bleven ved Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende. Jeg haaber, at Landstinget vil arbejde paa, at der ikke sker nogen Forandring i de bestaaende Forhold, ifølge hvilke Fredskov ikke kan udstykkes til mindre Lodder end 100 Tdr. Land geometrisk Maal.

Ogsaa jeg nærer en vis Betænkelighed ved den Bestemmelse, som er kommen ind om Magelæg. Jeg tror, det er meget problematisk, om man kan sige, at der kan

ske Magelæg af en prioriteret Ejendom uden vedkommende Prioritethavers Samtykke. Men dette maa jo kunne ordnes ved en simpel Erklæring, og jeg kan derfor ikke se, at det kan give Anledning til saa store Vanskeligheder, at man ikke nok kunde beholde den Regel, som tidligere fandtes.

I øvrigt finder jeg ikke Anledning til at udtale mig videre om Sagen. Jeg gaar ud fra, at dette Forslag bliver sendt i et Udvalg, og der bliver da Lejlighed til nærmere at overveje hele Spørgsmaalet og se at redressere de Mangler, som maatte være ved dette Lovforslag, som jeg i øvrigt i høj Grad maa anbefale, idet jeg anser adskillige af disse Bestemmelser og i det hele en Kodifikation af Retsreglerne paa det her omhandlede Omraade for ønskelige.

Dalsgaard: Jeg kan fuldt sympatisere med Bestræbelserne for at lette Jords Udstykning og kan derfor give den Hovedtanke, som ligger til Grund for Lovforslaget, min Tilslutning. Men med Hensyn til dets Affattelse, kan jeg dele adskillige af de Betænkeligheder, der allerede ere komne frem fra flere ærede Talere, bl. a. med Hensyn til Udtrykket „Middeljord“ eller „gennemsnitligt Maal“ o. s. v. Da disse Spørgsmaal allerede ere dragne frem, skal jeg dog ikke trætte Tinget med nogen nærmere Omtale af dem.

Der er imidlertid i det andet Ting foretaget nogle Forandringer i Forslaget, hvis Hensigtsmæssighed forekommer mig meget tvivlsom, og hvis Rækkevidde for et enkelt Spørgsmaals Vedkommende er mig noget uklar. Der er saaledes foretaget den Forandring i § 1, at Amtmændene ikke længere skulle føre Kontrol med, at Udstykningsreglerne ere iagttagne, inden et Skøde eller andet Adkomstdokument paa en Del af en fast Eiendom kan blive tinglæst. Jeg er meget betænkelig ved denne Forandring i det af Ministeren forelagte Lovforslag. Man kommer derved bort fra en næsten hundredaarig Ordning, som er truffen ved en Bestemmelse i Forordningen af 25. Juni 1810, hvor det hedder: „Det skal fremdeles herefter være enhver Jordejer i Vort Rige Danmark forbudt fra sin Gaard eller nu under Et for Hartkorn staaende Jordlod at afhænde enkelte Stykker, forinden samme ere ansatte til Hartkorn“. Denne Bestemmelse er jo optagen i den nugældende Udstykningslov af 11. Maj 1897 derigennem, at efter denne Lov skulle Amtmændene kontrollere, at Skøderne have Paategning om,